

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277325104/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Denne Kirke vilde rejse sig og knejse, Ansigt til Ansigt med dette Palads, gennem Hundreder af År, og nye vilde rejse sig i deres Sted, bestandig overfor hinanden, som sande Tvillingebrødre, så længe Jorden stod. Hin Mand, som Eberhard drømte om, var ikke kommen i mig og vilde aldrig komme i nogen anden.

Mine Ord til Greven deroppe var mit Livs eneste Handling, men i den havde jeg fundet mig selv. Jeg hørte til blandt „Sværmerne.“ blandt dem, som gik udenfor Kirken og Paladset, og jeg følte mig vel iblandt dem.

Ja, jeg følte mig vel, da jeg krøb i Halsengen hjemme i det stinkende Kammer og hørte min Værtindes og hendes Mandfolks drukne Larmen derinde. Jeg følte mig vel næste Morgen, da jeg vågnede og så min Pung på Bordet og vidste, at mine Penge vilde slippe op midt i Vinterens Hjærte — og hvad så?

Jeg så på den døde Bogstabel dér. Hvad skulde jeg med disse Værker? Jeg havde jo fuldført mit Livs Handling: Forsagelsen. Striden vilde jeg aldrig kunne rejse.

Og dog — de lå dér, efter Eberhards Vilje, og jeg havde svoret at følge den — indtil videre.

Til jeg vidste det: her skulde jeg ikke blive. Nu havde denne Verden kaldt, og jeg havde vist den fra mig. Nu måtte Herren åbne sin. Til ham gav jeg mig over, min Tanke, mit Håb, min Fremtid. På hans Røst biede jeg. Hans Viden gik end dybere end Eberhards, ti han fejlede ikke af mig, hans Skabning.

— Om det År, jeg endnu blev blandt Menneskene, i København, før jeg nåede til Øen her, var der meget og meget at fortælle, og dog kun Et — det Ene, jeg nu nærmer mig, hvis Nærhed, jeg alt længe har følt . . . ak i en Bæven, så hed og sød som da det i Livet var mig nær — og jeg har da heller aldrig været det fjærnt, så sandt man ikke er sit Hjærte fjærnt . . .

Hvorfor skal jeg fortælle om den Tid, mine Penge endnu slog til, og som blev længere, end jeg havde turdet håbe, fordi Adam en Dag fandt mig i mit Logis og, med Ansigtet fortrukket af Væmmelse og Forbitrelse, under Trusler i sin Faders Navn, ført mig bort midt i